

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **Ing. J. K.**, bytem, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2014, č. j. MPSV-UM/10208/14/4S-OLK,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 6. 11. 2014, č. j. MPSV-UM/10208/14/4S-OLK, sp. zn. SZ/1254/2014/4S-OLK, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí vydané Ministerstvem práce a sociálních věcí ČR dne 6. 11. 2014 pod č. j. MPSV-UM/10208/14/4S-OLK, sp. zn. SZ/1254/2014/4S-OLK, kdy žalovaný rozhodl tak, že zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci, kontaktní pracoviště Prostějov ze dne 10. 9. 2014, č. j. 256975/14/PV a toto rozhodnutí dle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil.

Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Olomouci vydal rozhodnutí, kterým přiznal účastníku řízení, tj. žalobci příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo ve výši 40.000 Kč.

S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil a napadal ho z následujících důvodů:

Za sporné považoval určení výše příspěvku na zvláštní pomůcku - motorové vozidlo, v jeho případě se jednalo o částku 40.000 Kč. Takovýto závěr žalovaného o určení výše příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo je příkladem zjevného porušení ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, kde je uvedeno, že:

„Nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 ...“ a dále pak i ust. § 2 odst. 4 správního řádu, kde je uvedeno, že: *„Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly ...“*, a to v návaznosti na ust. § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb., o dávkách pro osoby se zdravotním postižením, kde je uvedeno, že: *„Ustanovení odstavců 1 až 4 se nepoužijí na stanovení výše příspěvku na zvláštní pomůcku poskytovaného na pořízení motorového vozidla. Výše příspěvku na zvláštní pomůcku poskytovaného na pořízení motorového vozidla se stanoví s přihlédnutím k četnosti a důvodu dopravy, k příjmu osoby a příjmu osob s ní společně posuzovaných podle zákona o životním a existenčním minimu a k celkovým sociálním a majetkovým poměrům. Maximální výše příspěvku na zvláštní pomůcku poskytovaného na pořízení motorového vozidla činí 200.000 Kč ...“*.

Žalobce je přesvědčen, že v jím napadeném rozhodnutí žalovaného tento nesprávným způsobem aplikoval právě ust. § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb., o dávkách pro osoby se zdravotním postižením.

Co se týče úvahy Ministerstva práce a sociálních věcí o stanovení výše příspěvku na pořízení motorového vozidla v jeho případě, je možné kritizovat a považovat za rozporné se zákonem následující závěry.

Ad 1) - žalobce je přesvědčen o tom, že náklady spojené s jeho léčbou a rehabilitací lze podřadit pod pojem celkové sociální poměry.

Ad 2) - Ministerstvo práce a sociálních věcí, ani před ním Úřad práce ČR - krajská pobočka v Olomouci, kontaktní pracoviště Prostějov, do své úvahy nezahrnuli kritérium četnosti a důvodnosti dopravy osoby motorovým vozidlem.

Ad 3) - vzhledem k výše uvedenému a skutečnosti, že v roce 2007, kdy jeho celková majetková a sociální situace byla příznivější, mu byl příspěvek přiznán ve vyšší výši, je přesvědčen, že ze strany žalovaného došlo vůči jeho osobě k porušení zásady legitimního očekávání.

Tyto stejné skutkové závěry obsahovalo i předchozí rozhodnutí Úřadu práce ČR - krajské pobočky v Olomouci, kontaktní pracoviště Prostějov, č. j. 256975/14/OL ze dne 10.9.2014 a námitky vůči nim nebyly Ministerstvem práce a sociálních věcí v rámci odvolacího řízení dostatečně vypořádány.

Z celkového pohledu žalobcem napadené rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí, č. j. MPSV-UM/10208/14/4S-OLK ze dne 6. 11. 2014 opět považuje za argumentačně velmi slabé a porušující ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, kde je uvedeno, že: „*V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí ...*“. V žalobcem napadeném rozhodnutí, které zcela nepochybně spadá pod režim správního řádu, se totiž Ministerstvo práce a sociálních věcí nevypořádává s jeho předloženými námitkami, které v rámci odvolacího řízení předložil a přednesl.

Na základě shora uvedených skutkových a právních skutečností navrhoval, aby krajský soud rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 6. 11. 2014 zrušil a uložil žalovanému, aby o věci rozhodl znovu.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že ze spisové dokumentace zjistil, že Úřad práce vede spisovou dokumentaci žalobce ve věci příspěvku na zvláštní pomůcku - motorové vozidlo. Žádost o příspěvek na zvláštní pomůcku - motorové vozidlo byla u Úřadu práce podána dne 19. 5. 2014. Úřad práce požádal o posouzení zdravotního stavu žalobce příslušnou okresní správu sociálního zabezpečení (dále také „OSSZ“) a přerušil řízení. OSSZ vypracovala posudek o zdravotním stavu žalobce, ze kterého vyplynulo, že v případě žalobce jde o osobu, která má těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a její zdravotní stav nevyklučuje přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku - motorové vozidlo. Jedná se o těžkou vadu nosného (pohybového) ústrojí uvedenou v písm. b) bodu 1, části I, přílohy k zákonu č. 329/2011 Sb. a nejde o zdravotní stav uvedený v písm. a), části II. téže přílohy.

Úřad práce na základě posudku OSSZ, s přihlédnutím k četnosti a důvodu dopravy, k příjmům a k celkovým majetkovým poměrům žalobce a s ním společně posuzovaných osob, vydal dne 10. 9. 2014 rozhodnutí o přiznání dávky ve výši 40.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal.

Žalovaný přezkoumal v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu námitek a dospěl k závěru, že Úřad práce při stanovení výše příspěvku na zvláštní pomůcku - motorové vozidlo postupoval správně v souladu s ust. § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon č. 329/2011 Sb.“) v návaznosti na ust. § 15 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon č. 111/2006 Sb.“). Úřad práce rovněž zjistil stav věci, o němž žalovaný neměl důvodné pochybnosti. Žalovaný neshledal důvod pro změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí, a proto odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Úřadu práce potvrdil.

V žalobě žalobce uvádí, že za spornou považuje výši příspěvku na zvláštní pomůcku - motorové vozidlo, tj. v případě žalobce pouze 40.000 Kč. Žalobce je názoru, že právní závěr žalovaného o určení výše příspěvku na zvláštní pomůcku - motorové vozidlo je příkladem

zjevného porušení ust. § 3 správního řádu, v návaznosti na ust. § 2 odst. 4 správního řádu a na ust. § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb. Žalobce je rovněž přesvědčen, že žalovaný nesprávným způsobem aplikoval ust. § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb.

Námítky téměř doslovného znění uvedl žalobce i ve svém odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce a žalovaný se s nimi vypořádala ve svém rozhodnutí na straně třetí, ve třetím odstavci, na toto vypořádání odkázal.

Dále je žalobce přesvědčen, stejně jako v odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce, o tom, že náklady spojené s jeho léčbou a rehabilitací lze podřadit pod pojem celkové sociální poměry. S touto námitkou se žalovaný vypořádal v posledním odstavci na straně třetí a prvním odstavci na straně čtvrté svého rozhodnutí. Na vypořádání uvedené námítky také žalovaný odkázal.

Žalobce rovněž uvádí, že žalovaný ani Úřad práce do své úvahy nezahrnuli kritérium četnosti a důvodnosti dopravy osoby žalobce motorovým vozidlem. Na tuto námitku žalovaný reagoval ve druhém odstavci na straně čtvrté svého rozhodnutí. Opět odkázal na vypořádání této námítky v žalobou napadeném rozhodnutí.

Dále je žalobce přesvědčen, že vzhledem k výše uvedeným skutečnostem a vzhledem ke skutečnosti, že v roce 2007, kdy jeho celková majetková a sociální situace byla příznivější, mu byl příspěvek přiznán ve vyšší výši, došlo ze strany žalovaného vůči jeho osobě k porušení legitimního očekávání. Vzhledem k tomu, že žalobce použil v odvolání námitku doslovného znění, jen ve vztahu k Úřadu práce, je vyjádření žalované obsaženo ve třetím odstavci na straně čtvrté napadeného rozhodnutí. Žalovaný je názoru, že žalobní námitku vypořádal plně v rozhodnutí a na toto také odkázal.

V žalobě žalobce dále uvádí, že žalovaný porušila ust. § 68 odst. 3 správního řádu tím, že se dostatečně nevypořádal s námitkami žalobce. K této námitce žalovaný konstatuje, že napadené rozhodnutí obsahuje v části svého odůvodnění, jak důvody konečného výroku, tak také podklady a úvahy, na základě kterých žalovaný dospěl ke svému závěru a rovněž odůvodnění obsahuje i reakce na námítky žalobce. Žalovaný tuto námitku považuje za nedůvodnou.

Na základě posouzení všech shromážděných podkladů považuje žalovaný za prokázané, že Úřad práce výši příspěvku na zvláštní pomůcku - motorové vozidlo stanovil v souladu s ust. § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb. Vzal v úvahu četnost i důvody dopravy žalobce, přihlédl k příjmu žalobce i k příjmům s ním společně posuzovaných osob a k celkovým sociálním a majetkovým poměrům žalobce a osob společně posuzovaných.

Žalobou napadené rozhodnutí obsahuje zákonem stanovené náležitosti, v odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při výkladu na věc dopadajících právních předpisů, přičemž je přesvědčený, že tyto úvahy nevybočují z rámce správního uvážení daného ust. § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb., vypořádal se rovněž s jednotlivými námitkami žalobce.

Žalovaný je na základě výše uvedených skutečností přesvědčen, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro soulad úkonů s požadavky uvedenými v právních předpisech, že rozhodnutí vycházelo z podkladů ve spisové dokumentaci, že má oporu v této spisové dokumentaci a není s ní v rozporu, že uvedlo důvody pro rozhodnutí, a že bylo rozhodnuto v souladu se zákony a věcně správně, a proto navrhoval žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou, v níž uvedl:

č. 1 Pochybení - pracovník pobočky Úřadu práce při jednání v květnu 2014 žalobci tvrdil, že všechny nemovitosti budou při posuzování bez ohledu na zatížení úvěrem a dle principu užívání (rekreace a rehabilitace) zahrnuty do majetkových poměrů, námitka byla uznána v rozhodnutí č. j. 256975 ze dne 11. 9. 2014 vydané Úřadem práce, dále jen „Rozhodnutí č. 2“.

Pochybení č. 2, i když je právnická osoba, kde je žalobce jednatelem – Kučera idea s.r.o. ve ztrátě, započítají mu do příjmů 13.000 Kč měsíčně ztráta, neztráta, námitka byla uznána v Rozhodnutí č. 2 a byl mu započítán příjem pouze z DP 2013 za Ing. J. K. – fyzická osoba.

Pochybení č. 3

Argumentace o zůstatkové ceně jeho stávajícího motorového vozidla nemá oporu v zákoně č. 329/2011 Sb., o dávkách pro osoby se zdravotním postižením, protože z žádného jeho ustanovení nevyplyvá povinnost žadatele stávající motorové vozidlo prodat.

Stávající vozidlo bylo žalobci zahrnuto do majetkových poměrů v částce 160.000 Kč na základě vyhledávání nabídek na internetu pracovníci Úřadu práce, i když žalobce může doložit potvrzení od bazaru Auto, že více než 130.000 Kč mu za vozidlo nedají a bylo to nejvyšší nabídka z šesti poptávek.

Dle názoru žalobce není účelem Úřadu práce zjišťovat na internetu, za kolik se dá uvedené vozidlo prodat a zahrnout je žalobci do majetku – on auto prodat nechce, potřebuje ho jeho syn, když vozí rodiče žalobce k lékařům, na úřady, na nákupy, do nemocnice – oba dva velmi špatně chodí. Oba mají výrazné zdravotní problémy.

Pochybení č. 4

Žalobce zpochybňoval jednání pracovníků Úřadu práce. Poukazoval na to, co by se dělo v případě, že by žádné námitky neměl, neboť jejich pohled na určité věci byl naprosto nesprávný. Žalobce je schopen porovnat situaci majetkovou a příjmovou v letech 2006 (kdy mu byl přiznán příspěvek na nákup motorového vozidla na 5 let ve výši 60.000 Kč z možných 100.000 Kč, tedy 60% z maximálně možné výše příspěvku) s rokem 2014.

K otázce metodiky poskytování příspěvku na nákup motorového vozidla doložil článek V. K. – předsedy Národní rady zdravotně postižených z časopisu Mosty, kde správně zmiňuje skutečnost, že neexistují pravidla (zákonná norma) o stanovení výše příspěvku na nákup motorového vozidla a jeho výše je zcela na libovůli úředníka, na rozdíl od pravidel pro přiznání invalidního důchodu a příspěvku na péči. Žalobce je obecně s jednáním státu ve věcech týkajících se jeho osoby hodně znechucen a situace je stejná i u příspěvku na nákup motorového vozidla.

Pod položkou Pochybení č. 6 žalobce uvedl, že Úřad práce mu poslal na účet na konci prosince 2014 částku 40.000 Kč, i když mu žalobce nepředložil žádnou fakturu na nákup motorového vozidla, peníze žalobce v prvním týdnu v lednu 2015 vrátil zpět na účet Úřadu práce.

Žalobce uvedl, že Úřad práce na jedné straně vytváří obstrukce při přiznání příspěvku a na straně druhé žalobci pošle bez doložení dokladů – skutečně existuje nějaká metodika pro přiznání příspěvku na nákup motorového vozidla?

Pochybení č. 7

Dle rozhodnutí č. j. MPSV-UM/102008/14/4S-OLK strana 5 odst. 5 nejsou náklady na léčení náklady rozhodnými, pokud ale náklady žalobce na léčení dosahují dnes 12.000 Kč měsíčně a nejsou placeny z nemocenského pojištění, tak se to zcela určitě dotýká jeho majetkových poměrů. V letošním roce v lednu mohl jít žalobce na terapii kortikoidů v rámci ataky roztroušené sklerózy po zánětu močových cest jen díky tomu, že žalobce stafylokoka, prothea zabil přípravkem od Ing. Z. (léčitel, u kterého je v péči již 4 roky), protože dvojitá aplikace antibiotik byla neúčinná. Totéž se stalo dříve, kdy nemohl dojít na úřad práce, kontaktní pracoviště Prostějov, přípravek si musel objednat znovu (účet přiložil).

Obecně, pokud bude žalobce do sebe cpát chemii – při velmi časté potřebě antibiotik, antispastik, cytostatik, kortikoidů a antidepresiv a injekcí, které bere už 14 let, tak jeho vnitřní orgány určitě nevydrží tak dlouho jako u zdravého člověka a žalobce se je proto musí snažit udržet v chodu přírodními přípravky, které nejsou však hrazeny zdravotní pojišťovnou.

Žalobce tedy nemůže souhlasit s konstatováním Úřadu práce, že náklady na léky nejsou kritériem rozhodným pro stanovení výše příspěvku. V přiložené lékařské zprávě z 19. 3. 2015 z neurologické kliniky LF UP a FN Olomouc je konstatována intolerance Lyrika (lékařka zapomněla dopsat i Sirdalud), jehož požití žalobci způsobuje značnou nevolnost, závratě, ztrátu orientace včetně negativních účinků na jeho vnitřní orgány, dále nutnost spánku až 14 hodin denně. Pokud chce žalobce nějakým způsobem žít a pracovat, nemůže tyto přípravky aplikovat.

V jeho případě jde ale bohužel o jediné další preparáty mimo Baclofen na snížení bolesti a spasticity, které žalobci zdravotní pojišťovna proplatí a žalobci nezbývá, než platit z vlastních prostředků preparáty na přírodní bázi, které nejsou hrazeny zdravotními pojišťovnami.

Co se týče infekce močových cest, jejich častých výskyt je v souvislosti s tím, že se musí sám cévkovat 5x denně, a pokud u žalobce dojde 2x týdně nejen k inkontinenci moči, ale i stolice, tak infekci velmi často zabrání. Denně se v domácnosti žalobce pere, a co se týče spotřeby vody, mají nejvyšší v celém bytovém domě. Voda také stojí značné finanční prostředky.

Přípravky od Ing. Z. stojí žalobce 2.000 až 3.000 Kč měsíčně, jsou to přípravky i na další jeho problémy: špatně fungující pravá ledvina, játra, slinivka a žaludek postižené dlouhotrvající konzumací léků a aplikací injekcí – Rebif – 3x týdně – aplikuje si sám, močový

měchýř, problémy s konečníkem, samozřejmě spasticita, velké bolesti svalů po celém těle, hlavy a deprese.

Pro zabránění inkontinencím stolice a infekcím používá Chlorelu – 500 Kč měsíčně.

Dále dokládá doklad od M. H. Její reflexní, klasické, lymfatické a energetické masáže u žalobce dokáží uvolnit spasmy a umožňují mu chodit. V tomto je jedinečná, bohužel není evidována u VZP, kde je žalobce klientem, takže ji musí platit z vlastních prostředků. Protože mnohdy není schopen dojít za ní po schodech do polikliniky do druhého patra, tato dojíždí za ním domů, a tak jí hradí ztrátu času a benzín. Masáže ho stojí měsíčně 3.000 až 4.000 Kč. Vyzkoušel masáže i u jiných terapeutů, kde je terapie hrazena VZP, ale jejich účinek je velmi nízký. V současné době chodí velmi špatně, jsou dny, kdy nemůže chodit ani za pomoci chodítka a další osoby, v současné době si převezl domů invalidní vozík.

V případě, že žalobce nebude chtít implantovat do míchy baclofenovu pumpu, což nechce (z lékařských zkušeností může dojít i k úmrtí pacienta), má pouze dvě možnosti:

Bud' to vynakládat za konopí z dovozu 9.000 Kč měsíčně, ovšem pacient v takovém případě neví, jestli je tento produkt pro něho vhodný, který je pěstován v zahraničí – protože výběr odrůd a vlastní technologie je hodně složitá, anebo vynakládat 14.000 Kč za lék z léčebného konopí Sativex sprej z dovozu, který výrazně snižuje spasticitu a bolesti. V každém případě se tak navýší náklady na léčení žalobce o minimálně dalších 5.000 Kč měsíčně, což žalovaný nechce slyšet, neboť argumentuje žalobci tím, že všechny léky jsou hrazeny ze zdravotního pojištění, což jak žalobce popisuje, není pravdou. Žalobce poukázal na to, že protože není pasivním, také ještě poukázal na to, že od roku 2005 zaplatil státu daně (z příjmů, silniční daň, zdravotní a sociální pojištění) v hodnotě cca 400.000 Kč. Za roztroušenou sklerózu (léky, rehabilitace, zdravotní pobyty nehrzené pojišťovnami) vydal již za 14 let cca 1000.000 Kč. Na léky nutné pro udržení zdravotního stavu si proto musel vzít již dva spotřebitelské úvěry ve výši 124.000 Kč na léky, splátky těchto úvěrů měsíčně činí 2.341 Kč.

Žalobce pak předložil v této své replice i příjmy a výdaje z roku 2007 a 2014, v nichž chtěl poukázat na to, že jeho příjmy byly v roce 2007 vyšší než v roce 2014 a výdaje na léky, masáže atd. nižší než v roce 2014. Uvedl, že oproti roku 2006 jsou skutečné příjmy celé rodiny o 17.759 Kč nižší, tedy o 15%, přesto mu byl ale snížen příspěvek o 2/3, tedy o 66%.

K důvodu legitimního očekávání pak uvedl. V roce 2006 mu byl přiznán příspěvek ve výši 60.000 Kč z možných 100.000 Kč na 5 let, tedy 60% z maximální výše příspěvku, v roce 2014 by tedy legitimně očekával, že příspěvek na pořízení motorového vozidla na 10 let bude minimálně 2x 60.000 Kč, což je 120.000 Kč.

V důsledku zhoršení příjmů domácnosti o 38% by tedy očekával více než 120.000 Kč (více jak 138.000 Kč), ale realita je 40.000 Kč.

Pochybení č. 9, které žalobce pokládá za nejzávažnější.

Uvedl, že žádá o příspěvek na pořízení motorového vozidla a tato dávka nemá žádnou přímou souvislost s dávkami v hmotné nouzi určených pro živobytí v případě, že spoluúčast na nákup vozidla uhradí z vlastních prostředků.

Protože podle zákona o hmotné nouzi se určuje výše příspěvku na nákup motorového vozidla pro žadatele s nulovou spoluúčastí, jeho spoluúčast však bude činit minimálně 300.000 Kč.

Zde je vidět pokrytectví Úřadu práce, který se na jedné straně snaží vnutit žalobci, že musí prodat motorové vozidlo a toto se započítává do jeho majetku v nereálných cenách nalezených na internetu a na druhé straně žadatele posuzuje, jakoby žádné peníze na spoluúčast neměl a tím pádem posuzuje jeho příjmy dle dávek v nouzi, což je naprosto kontraproduktivní.

V závěru této repliky uvedl, že za sporné považuje určení výše příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo, tj. v jeho případě pouze 40.000 Kč. Dle jeho názoru tento právní závěr Úřadu práce je příkladem zjevného porušení ust. § 3 správní řád, v rozporu s ust. § 2 odst. 4 správní řád a v rozporu s ust. § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb.

Zdůraznil, že zejména je nesprávná argumentace žalobce o zůstatkové ceně jeho stávajícího motorového vozidla, protože toto nemá oporu v zákoně č. 329/2011 Sb. a z žádného ustanovení nevyplývá povinnost žadatele stávající motorové vozidlo prodat, naopak je přesvědčen o tom, že náklady spojené s jeho léčbou a rehabilitací lze podřadit pod pojem celkové sociální poměry a dále pak, že vzhledem k výše uvedenému a skutečnosti, že v roce 2007, kdy jeho celková majetková a sociální situace byla příznivější, mu byl příspěvek přiznán ve vyšší výši, je přesvědčen, že ze strany Úřadu práce došlo vůči jeho osobě k porušení zásady legitimního očekávání a dále je přesvědčen, že posuzování výše příspěvku v návaznosti na zákon v hmotné nouzi je v případě, že se podílí žadatel na koupi vozidla vlastními prostředky ve výši minimálně 10%, věcně nesprávné.

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na 25. 5. 2016, kdy žalobce u tohoto jednání zopakoval skutečnosti, které uvedl ve své žalobě i v replice na vyjádření žalovaného, a zejména pokud jde o jeho výdaje spojené s léčením, které nejsou hrazeny zdravotní pojišťovnou, poukázal na to, že u něho není možno v současné době aplikovat baclofenovou pumpu, je proto odkázán při léčení pouze na používání léčebného konopí, což ho měsíčně stojí 9.000 Kč při cenách, které jsou stanoveny v lékárnách. Dále pak uvedl, že odkazuje na článek V. K., který soudu zaslal a z něho vyplývá, jak se Ministerstvo práce a sociálních věcí staví ke zdravotně postiženým, přičemž výše příspěvku zdravotně postiženým osobám vyplaceným v roce 2015 je poloviční oproti roku 2007, přičemž průměrná částka, která byla vyplacena jako příspěvek na automobil v roce 2015, byla 150.000 Kč, takže nerozumí tomu, co to bylo za rozumovou úvahu, která vedla správní orgány k tomu, že žalobci byl přiznán pouze příspěvek ve výši 40.000 Kč.

U tohoto soudního jednání zástupkyně žalovaného uvedla, že při stanovení výše příspěvku na motorové vozidlo Úřad práce vycházel z příjmů žalobce i jeho manželky jako společně posuzované osoby. Vycházel však také z toho, že pokud jde o motorové vozidlo, na něž byl poskytnut příspěvek žalobci v dřívější době, nebude toto dál využíváno v rodině

žalobce, ale že toto vozidlo bude prodáno a finanční prostředky, které prodejem žalobce získá, budou zohledněny ve výši příspěvku na nynější motorové vozidlo. Pokud jde o zůstatkovou hodnotu dřívějšího vozidla, Úřad práce zjišťoval, jaká by byla jeho cena v autobazaru, a to u stejného typu vozidla a stejného roku výroby. Pokud Úřad práce stanovil výši příspěvku na motorové vozidlo 40.000 Kč, zástupkyně má za to, že k tomu dospěl rozumovou úvahou s ohledem na celkové majetkové a sociální poměry žalobce.

Pokud jde o rozhodnutí vydané Úřadem práce České republiky, krajská pobočka v Olomouci, kontaktní pracoviště Prostějov, bylo toto vydáno pod č. j. 256975/14/PV a bylo rozhodnuto tak, že žalobci se přiznává dávka pro osoby se zdravotním postižením příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo – ve výši 40.000 Kč.

Z odůvodnění rozhodnutí vyplynulo, že byl posuzován zdravotní stav žalobce z důvodu, zda má nárok na příspěvek na motorové vozidlo, když z posudkového zhodnocení vyplývá, že pokud jde o žalobce, jde o osobu, která má ve smyslu § 9 odst. 2 a odst. 4 zákona č. 329/2011 Sb. těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a její zdravotní stav nevyklučuje přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku u poskytovaného na pořízení motorového vozidla nebo speciálního zádržného systému. Jde o těžkou vadu nosného (pohybového) ústrojí, uvedenou v písm. b), bodu 1, části I., přílohy k citovanému zákonu, nejde o zdravotní stav, uvedený v písm. a), části II. téže přílohy. Na základě výše uvedených skutečností bylo rozhodnuto, že oprávněná osoba splňuje podmínky nároku na příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo.

Dále v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, že Úřad práce při stanovení výše příspěvku přihlédl k četnosti a důvodu dopravy oprávněné osoby. Četnost a důvod dopravy oprávněné osoby byla zhodnocena jako doprava každodenního charakteru. Dále při stanovení výše příspěvků se přihlíží k příjmu osoby a osob s ní společně posuzovaných podle zákon o životním a existenčním minimu a k celkovým sociálním a majetkovým poměrům. Rozhodným obdobím, za které se zjišťuje příjem, je kalendářní čtvrtletí předcházející kalendářnímu měsíci, ve kterém byla podána žádost o příspěvek na zvláštní pomůcku. Příjem se stanoví jako měsíční průměr příjmů žadatele o příspěvek na zvláštní pomůcku nebo součtu měsíčních příjmů žadatele o příspěvek na zvláštní pomůcku a osob s ním společně posuzovaných. Bylo přihlédnuto k výši invalidního důchodu 10.062 Kč, k příjmu z podnikání jako vedlejší činnosti 4.312 Kč (částka odpovídající měsíčnímu průměru příjmů za období uvedené v daňovém přiznání za předchozí zdaňovací období zahrnující kalendářní měsíce, v nichž byla alespoň po část měsíce vykonávána činnost, z níž měla osoba příjmy), a k příjmům ze zaměstnání 26.382 Kč společně posuzované osoby. V prohlášení o majetkových a sociálních poměrech uvedla oprávněná osoba a s ní společně posuzované osoby nemovitý majetek v celkové hodnotě nad 1.000.000 Kč (chata v Mostkovicích zatížena úvěrem, jedna polovina chalupy ve Štarnově, sad) a movitý majetek: úspory ve výši 75.000 Kč a motorové vozidlo Suzuki SX4, r. v. 2006 v hodnotě 110.000 Kč. Dle internetových zdrojů bylo zjištěno, že hodnota motorového vozidla Suzuki SX4, r. v. 2006 se pohybuje v rozmezí 157.000 Kč - 200.000 Kč.

Vzhledem ke sdělení oprávněné osoby uvedené v protokolu ze dne 4. 9. 2014, že cena vozu byla odhadována při osobních návštěvách v autobazarech maximálně na 130.000 Kč, bylo přihlédnuto k této ceně stávajícího vozidla. Dále Úřad práce přihlédl k úsporám ve výši

75.000 Kč. Při posuzování majetkových a sociálních poměrů Úřad práce vychází z ust. § 15 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, kde se celkovými majetkovými poměry rozumí hodnota movitého a nemovitého majetku, vycházející z jeho zjištěné ceny, který lze využít ihned, popř. po určité době. Na hodnotu majetku oprávněné osoby, který je zatížen úvěrem a majetku, který má více vlastníků, nahlíží Úřad práce tak, že ho nelze nebo je obtížné ho využít ihned či v dohledné době. Proto se vyhovuje námitkám oprávněné osoby, které byly uvedeny do protokolu dne 4. 9. 2014 a k uvedenému nemovitému majetku se nepřihlíží. Dále při seznámení s podklady pro rozhodnutí dne 4. 9. 2014 oprávněná osoba nesouhlasí s tím, že nejsou zohledňovány náklady nezbytné pro provozování podnikání. K těmto nákladům se nepřihlíží, neboť tyto jsou podkladem pro účetnictví v rámci podnikání a dále pak pro daňové přiznání. Úřad práce pak vychází z daňového přiznání při zjišťování příjmů osoby, jak je výše uvedeno.

Oprávněná osoba také poukazuje na výdaje související s její léčbou a rehabilitací. Úřad práce k tomuto uvádí, že zdravotní výlohy spadají do oblasti veřejného zdravotního pojištění, a proto se k nim pro účely posuzování nepojistných sociálních dávek nepřihlíží.

Po zhodnocení všech zjištěných skutečností dospěl Úřad práce k závěru, že stěžejní důkazy jsou úplné, objektivní a přesvědčivé a je možno v dané věci rozhodnout.

Příspěvek na zvláštní pomůcku je dávkou nárokovou, přičemž výše příspěvku je fakultativní. Při stanovení výše příspěvku na zvláštní pomůcku vycházel správní orgán podle § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb., z četnosti dopravování oprávněné osoby, z výše čtvrtletního příjmu a celkových sociálních a majetkových poměrů společně posuzovaných osob. S přihlédnutím k maximální výši příspěvku na zvláštní pomůcku poskytovaného na pořízení motorového vozidla, která podle § 9 odst. 10 zákona č. 329/2011 Sb. činí 200.000 Kč a na základě dalších výše uvedených skutečností bylo rozhodnuto, jak uvedeno ve výroku. Příspěvek byl stanoven ve výši 40.000Kč.

Žalobce s uvedeným rozhodnutím Úřadu práce nesouhlasil, podal proti němu odvolání, kde velmi podrobně rozvádí ty námitky proti stanovení výše příspěvku na motorové vozidlo ve výši 40.000 Kč, které později uvedl v žalobě i v své replice k vyjádření žalovaného i u nařízeného soudního jednání.

Žalovaný pak vydal 6. 11. 2014 rozhodnutí č. j. MPSV-UM/10208/14/4S-OLK, kdy odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil, tedy potvrdil rozhodnutí, kterým byl žalobci přiznán příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo ve výši 40.000 Kč.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný mimo jiné uvedl, že konstatuje, že Úřad práce při stanovení výše příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo postupoval správně v souladu s ust. § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb. v návaznosti na ust. § 15 zákona č. 111/2006 Sb.

Účastník řízení v odvolání zejména namítá porušení ust. § 3, § 2 odst. 4 správního řádu ze strany úřadu práce a také to, že Úřad práce nesprávným způsobem aplikoval ust. § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb., když některá tímto ustanovením přímo stanovená kritéria do své úvahy buď nezahrnul vůbec, nebo některá z těchto kritérií nesprávně vyložil. K této

námítce ministerstvo sdělilo, že Úřad práce při stanovení výše příspěvku na zvláštní pomůcku - motorové vozidlo vycházel z účastníkem řízení doložených podkladů - z prohlášení o četnosti a důvodech dopravy, z dokladů o výši čtvrtletního příjmu za 1. čtvrtletí 2014 všech společně posuzovaných osob a z prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech všech společně posuzovaných osob, včetně dvou příloh prohlášení o celkových majetkových poměrech a kopie priznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období rok 2013 účastníka řízení. V souladu s ust. § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb. Úřad práce přihlédl k četnosti a důvodům dopravy, k příjmům všech společně posuzovaných osob a k celkovým sociálním a majetkým poměrům, tudíž v souladu s ust. § 3 správního řádu zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ministerstvo uvedlo, že žádost o příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo je u různých žadatelů věcně shodná, avšak rozhodné skutečnosti jsou v konkrétních případech odlišné, proto není možné, aby Úřad práce rozhodl o každé žádosti o příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo vždy stejně.

Námítka účastníka řízení, že argumentace o zůstatkové ceně stávajícího motorového vozidla účastníka řízení nemá oporu v zákoně č. 329/2011 Sb., protože z žádného jeho ustanovení nevyplývá povinnost žadatele stávající motorové vozidlo prodat, považuje ministerstvo za nedůvodnou. Úřad práce postupoval v souladu s ust. § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb., která odkazuje na ust. § 15 zákona č. 111/2006 Sb. Podle tohoto ustanovení se celkovými majetkovými poměry rozumí hodnota movitého a nemovitého majetku vycházejí z jeho zjištěné ceny (podle zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku, ve znění pozdějších předpisů), kterého lze využít ihned, popř. po určité době pro zvýšení příjmů. Účastník řízení v příloze č. 2 majetkových a sociálních poměrů ze dne 12. 5. 2014 uvedl hodnotu svého stávajícího vozu Suzuki SX4 z roku 2006 ve výši 110.000 Kč. Úřad práce zjistil z internetových zdrojů, že tržní hodnota takového vozu se v současné době pohybuje v rozmezí 157.000 Kč do 200.000 Kč. Vzhledem k tomu, že účastník řízení ve vyjádření se k podkladům rozhodnutí ze 4. 9. 2014 namítal, že při jeho osobních návštěvách autobazarů se odhadovaná cena výše uvedeného vozu pohybovala maximálně ve výši 130.000 Kč, zahrnul Úřad práce do majetkových poměrů účastníka řízení motorové vozidlo v hodnotě 130.000 Kč. Nemovitosti, které účastník řízení vlastní, nebyly vzhledem k hypotéce a spoluvlastnictví s jinými osobami do celkových majetkových poměrů účastníka řízení zahrnuty.

Námítka účastníka řízení, že je přesvědčen, že náklady spojené s jeho léčbou a rehabilitací lze podřadit pod celkové sociální poměry, považuje ministerstvo za bezpředmětnou. Dle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb. se sociálními poměry rozumí podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouze, do kterého se osoba dostala. Při posuzování celkových sociálních poměrů příslušný orgán pomoci v hmotné nouzi posuzuje také využívání jiného než vlastního majetku, který umožňují zpravidla osoby blízké. Účastník řízení není osobou v hmotné nouzi. Náklady účastníka řízení spojené s léčbou a rehabilitací nejsou kritériem rozhodným pro stanovení výše příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo.

Námítka účastníka řízení, že Úřad práce do své úvahy nezahrnul kritérium četnosti a důvodnosti dopravy účastníka řízení motorovým vozidlem, je rovněž nedůvodná, jelikož úřad práce při stanovení výše příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo k četnosti a důvodu dopravy přihlédl a tuto skutečnost v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl.

Ministerstvo konstatuje, že nelze přihlídnout k námitce účastníka řízení, že vzhledem ke skutečnosti, že v roce 2007, kdy byla jeho celková majetková a sociální situace příznivější, mu byl přiznán příspěvek ve vyšší výši, a tudíž je účastník řízení přesvědčen, že ze strany Úřadu práce došlo k jeho osobě k porušení zásady legitimního očekávání. Princip legitimního očekávání je vyjádřením obecnějšího požadavku právní jistoty. Prostřednictvím aplikace zásady legitimního očekávání právní řád zavazuje správní orgán k takovému jednání a k takové aplikaci norem správního práva, jejímž výsledkem bude očekávané rozhodnutí. Správní řád tedy brání vzniku neodůvodněných rozdílů v rozhodovací praxi, jakož i rozdílů v postupu správních orgánů při řešení obdobných případů. Obdobnost případu však není možné vnímat absolutně, jelikož každý jednotlivý případ je jedinečný a správní orgán je nucen rozhodovat přiměřeně s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu, aby vyhověl další zásadě, a to zásadě zákonnosti a proporcionality. V případě účastníka řízení Úřad práce užil důsledně všech důsledků, které mu zákon č. 329/2011 Sb. poskytl a současně respektoval základní zásady činnosti správních orgánů, tzn., že nezkrátil v rámci správního řízení žádným svým úkonem procesní správu účastníka řízení, lze tedy jeho rozhodnutí považovat za zákonné a správné. Ministerstvo konstatuje, že účastníku řízení byl v roce 2007 přiznán příspěvek na zakoupení motorového vozidla na základě splnění podmínek stanovených v ust. § 35 vyhl. č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon o působnosti orgánů České republiky a pak v sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen vyhl. č. 182/1991 Sb.). Vyhl. č. 182/1991 Sb. byla ode dne 1. 1. 2012 zrušena. Od 1. 1. 2012 je nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo posuzován podle podmínek stanovených zákonem č. 329/2011 Sb. V ust. § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb. je výslovně uveden odkaz na ust. § 15 zákona č. 111/2006 Sb., který definuje, co je považováno za celkové sociální a majetkové poměry. Takový odkaz vyhl. č. 182/1991 Sb. neobsahovala, proto úřad, který vedl správní řízení ve věci příspěvku na pořízení motorového vozidla v roce 2007, postupoval při hodnocení majetkových poměrů účastníka řízení jiným způsobem, než Úřad práce v roce 2014.

Námitku účastníka řízení, že rozhodnutí Úřadu práce považuje za argumentačně velmi slabé a porušující ust. § 68 odst. 3 správního řádu, považuje ministerstvo za nedůvodnou. Odůvodnění rozhodnutí Úřadu práce o přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo ve výši 40.000 Kč je sice málo obsáhlé, avšak splňuje náležitosti uvedené v ust. § 68 odst. 3 správního řádu, související s ustanoveními uvedenými ve výroku rozhodnutí, uvádí podklady, na základě kterých bylo rozhodováno i reaguje na námitky účastníka řízení uvedené v rámci správního řízení.

Rovněž nelze přihlídnout k námitce účastníka řízení, že přestože doložil náklady, které musí vynakládat na udržení, zpomalení, zhoršování svého zdravotního stavu, nebyly akceptovány s tím, že jsou všechny léky hrazeny ze zdravotního pojištění. Účastník řízení uvádí, že je nucen užívat léky, které nejsou hrazeny zdravotní pojišťovnou a uvádí částku, kterou musí měsíčně za tyto léky vydávat. Nelze přihlídnout rovněž k námitce, že nebyly zohledněny náklady na úvěr na chatu ve výši 6.000 Kč měsíčně a náklady na spotřebitelské úvěry na léky ve výši 124.000 Kč za rok. Ministerstvo konstatuje, že zákon č. 329/2011 Sb. v návaznosti na zákon č. 111/2006 Sb. a zákon o životním a existenčním minimu přesně stanoví, co je považováno za rozhodný příjem, a co je považováno za celkové sociální a majetkové poměry. Náklady na pořízení léků stejně jako náklady na jakékoliv úvěry nejsou rozhodným kritériem pro nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo.

Námítka účastníka řízení, jak je možné, pokud měl v roce 2007 při posuzovaných příjmech nárok na 60% z příspěvku na vozidlo na 5 let ve výši 100.000 Kč, tak v roce 2014 má při posuzovaných příjmech jen 20% z výše příspěvku na 10 let – tedy 40.000 Kč z možných 200.000 Kč – poměr je 20% / 60%, tedy 1/3, ministerstvo považuje za zmatečnou, jelikož není jasné, jak se účastník řízení k daným procentním hodnotám dopočítal.

K otázce účastníka řízení, zda se metodika pro přiznání příspěvku od roku 2007 změnila takovým způsobem, že se v současné době přiznává žadatelům pouze 1/3 nároku, proti roku 2007, ministerstvo sdělilo, že se proti roku 2007 změnil zákon, podle kterého je nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku posuzován. Každá žádost je Úřadem práce posuzována v souladu s právními předpisy a je rozhodováno podle zdravotního stavu jednotlivých žadatelů a podle jejich příjmových, sociálních a majetkových poměrů.

K žádosti účastníka řízení o předložení metodiky pro přiznání příspěvku na nákup motorového vozidla v roce 2014, sdělil žalovaný, že účastníkem řízení požadovanou metodiku nemá k dispozici, jelikož odbor odvolání a správních činností nepojistných dávek Ministerstva práce a sociálních věcí není tvůrcem ani poskytovatelem metodiky.

K námitce účastníka řízení, že se domnívá, že žádná metodika neexistuje a jedná se jen o soubor doporučení a klientovi se zkusmo přidělí tolik financí, kolik si úřad myslí, že bez odvolání unese a na kolik je momentálně stanoven aktuální rozpočet Úřadu práce, ministerstvo sděluje, že se jedná o ničím nepodložené domněnky, k nimž se ministerstvo nebude vyjadřovat.

Pro účely nároku na příspěvek na zvláštní pomůcku se příjmem osoby nebo společně posuzovaných osob rozumí příjmy podle zákona o životním a existenčním minimu, tzn., že se příjmy všech žadatelů a s nimi společně posuzovaných osob pro nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo posuzují podle příslušných ustanovení výše uvedeného zákona. Při posuzování nároku účastníka řízení na příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo přihlédl Úřad práce pouze k výši invalidního důchodu účastníka řízení, jeho příjmům z vedlejší samostatné výdělečné činnosti a k příjmům ze závislé činnosti jeho manželky v 1. čtvrtletí roku 2014. Příspěvek na péči a příspěvek na mobilitu se dle § 7 odst. 5 zákona o životním a existenčním minimu za příjem nepovažuje.

Ministerstvo nezpochybňuje zdravotní znevýhodnění účastníka řízení a potíže, které z tohoto znevýhodnění vyplývají, avšak příspěvek na zvláštní pomůcku je při splnění stanovených podmínek dávkou nárokovou (obligatorní), přičemž výše tohoto příspěvku je fakultativní. Je tedy na správním uvážení Úřadu práce, po zohlednění všech rozhodných skutečností, v jaké výši příspěvek na zvláštní pomůcku přizná.

Ministerstvo dospělo k závěru, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího správního řízení se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami a Úřad práce o žádosti účastníka řízení o příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo rozhodl v souladu se zákony.

Krajský soud v Brně věc posoudil následovně.

Vzhledem k tomu, že o nároku žalobce bylo rozhodováno v roce 2014, je nutno vycházet při stanovení výše příspěvku na motorové vozidlo, neboť o jeho nároku v případě žalobce nejsou pochybnosti, podle zákona č. 329/2011 Sb. o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů.

Při stanovení výše příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo je nutno vycházet z ust. § 10 odst. 5 uvedeného zákona, dle něhož ustanovení odstavců 1 až 4 se nepoužijí pro stanovení výše příspěvku na zvláštní pomůcku poskytovaného na pořízení motorového vozidla. Výše příspěvku na zvláštní pomůcku poskytovaného na pořízení motorového vozidla se stanoví s přihlédnutím k četnosti a důvodu dopravy, k příjmům osoby a příjmům osob s ní společně posuzovaných podle zákona o životním a existenčním minimu (zákon č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů) a k celkovým sociálním a majetkovým poměrům (§ 15 zákona č. 111/2006 Sb.). Maximální výše příspěvku na zvláštní pomůcku poskytovaného na pořízení motorového vozidla činí 200.000 Kč.

Soud zde uvádí, že Úřad práce i žalovaný postupovali dle ust. § 3 a § 4 zákona č. 110/2006 Sb., ale i § 15 zákona č. 111/2006 Sb.

Žalobce je ženatý, žije ve společné domácnosti se svojí manželkou, takže se jedná o společně posuzované osoby a v takovémto případě musely být zjišťovány, jak příjmy žalobce, tak jeho manželky, což se také stalo, když žalovaný osvětlil, že do těchto příjmů nenáleží příspěvek na péči a na příspěvek na mobilitu, ale pouze invalidní důchod žalobce, jeho příjmy osoby samostatně výdělečně činné a příjmy ze závislé činnosti jeho manželky za 1. čtvrtletí roku 2014.

Soud pak musel vycházet při hodnocení také z celkových sociálních a majetkových poměrů, tak jak upravuje § 15 zákona č. 111/2006 Sb., kdy dle odst. 1 § 15 pro účely tohoto zákona se celkovými sociálními poměry rozumí podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouze, do kterého se osoba dostala. Při posuzování celkových sociálních poměrů příslušný orgán pomoci v hmotné nouzi posuzuje také využívání jiného než vlastního majetku, které umožní zpravidla osoby blízké.

Podle odst. 2 § 15 pro účely tohoto zákona se celkovými majetkovými poměry rozumí hodnota movitého a nemovitého majetku vycházející z jeho zjištěné ceny, kterého lze využít ihned, popř. po určité době, pro zvýšení příjmů, a to jak krátkodobě k překlenutí přechodného stavu hmotné nouze, tak dlouhodobě, pokud nelze využít jiné možnosti. Z movitého a nemovitého majetku uvedeného ve větě první, je vyloučen majetek, jehož prodej nebo jiné využití nelze po osobě vyžadovat. Pokud jde podle poměrů osoby o běžný nemovitý nebo movitý majetek, jehož hodnota je zjevně nízká nebo naopak tak vysoká, že nelze mít pochyby o tom, že majetkové poměry nebrání přiznání dávky nebo naopak jsou na překážku přiznání dávky, nemusí být jeho cena podle zvláštního právního předpisu (zákon č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku, ve znění pozdějších předpisů) zjišťována.

Soud uvádí, že souhlasí tedy s tím, jak byly zjišťovány také sociální a majetkové poměry žalobce ze strany správních orgánů, a to s odkazem na § 15 zákona č. 111/2006 Sb. a uvádí, že s ohledem na citaci těchto zákonných ustanovení nebylo možno přihlédnout k tomu, že žalobce má poměrně vysoké měsíční náklady spojené s „udržováním“ svého zdravotního stavu, a které nejsou hrazeny, jak uvedl, zdravotní pojišťovnou.

Pokud pak jde o movitý majetek, soud souhlasí s tím, že pokud jde o předchozí automobil, na něhož byl žalobci poskytnut příspěvek na pořízení motorového vozidla, i zde je soud stejného názoru jako správní orgány, že nelze přihlédnout k tomu, že žalobce by si chtěl tento automobil ponechat, nechce ho prodávat, je potřeba ho využít pro potřeby jeho rodičů, neboť syn žalobce je dováží k lékaři, na úřady, na nákupy apod.

Za dané situace je nutno při stanovení výše příspěvku počítat s tím, že žalobce si bude pořizovat nový automobil, na nějž mu bude poskytnut příspěvek, takže předchozí automobil je nutno zpeněžit a hodnotu této finanční částky započítat (pokud ho neprodá, i tak je nutno počítat s částkou, za kterou by ho prodal).

Pokud jde pak o námitku žalobce, že v roce 2007 mu byl přiznán příspěvek na zakoupení motorového vozidla ve výši 60.000 Kč z tehdy možných 100.000 Kč přitom, že příspěvek byl poskytován na dobu nejméně 5 let, když dle nynější právní úpravy se jedná o maximálně možnou hranici poskytnutí příspěvku na zakoupení motorového vozidla 200.000 Kč, nelze však částku přiznat dříve než za 10 let.

Soud zde uvádí, že tuto situaci nelze srovnávat, tak jak uvádí správní orgány, a to proto, že v roce 2007 se postupovalo při určování výše příspěvku na pořízení osobního automobilu podle vyhl. č. 182/1991 Sb. a podle této vyhlášky ve znění platném k 31. 12. 2007 § 35 odst. 3 výše příspěvku na zakoupení motorového vozidla činí nejvýše 100.000 Kč, výše příspěvku na celkovou opravu motorového vozidla činí nejvýše 60.000 Kč. Výše příspěvku se určí zejména s ohledem na majetkové poměry žadatele a osob považovaných podle zákona o důchodovém pojištění za osoby jemu blízké (§ 24 zákona č. 155/1995 Sb.), které s ním žijí v domácnosti.

Postup podle vyhl. č. 182/1991 Sb. a zákona č. 329/2011 Sb. je sice obdobný, není však zcela totožný, takže v dané situaci, kdy platí zákon č. 329/2011 Sb., je nutno postupovat při zjišťování rozhodných skutečností jiným způsobem, než za účinnosti předchozí vyhlášky.

Postup Úřadu práce tedy soud hodnotí tak, že tento byl v souladu s platnou právní úpravou a byly zjišťovány ty skutečnosti, které pro určení výše příspěvku byly nutné a jsou dány zákonem.

Soud však má za to, že žalovaný ani Úřad práce nepostupovali při vydání rozhodnutí v souladu s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dle něhož „*v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*

Soud má za to, že ust. § 68 odst. 3 správního řádu nebylo dodrženo, tak jak namítá žalobce ve své žalobě jako jednu z žalobních námitek. Úřad práce zejména ve svém rozhodnutí neuvedl úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí, když žalobci byla přiznána částka 40.000 Kč jako příspěvek na zakoupení motorového vozidla. Úřad práce sice uvádí, k čemu všemu bylo nutno přihlédnout při stanovení výše příspěvku, nicméně v rozhodnutí absentuje jakákoliv úvaha o tom, proč žalobci byla přiznána zrovna částka 40.000 Kč, není zde tedy žádná úvaha, proč zrovna tato částka, proč se např. nejednalo o částku nižší nebo vyšší.

Soud má za to, že skutečně je nutno přihlédnout individuálně ke každému posuzovanému případu, když situace musí být zhodnocena podle § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb. s odkazem na zákon č. 110/2011 Sb. a zákon č. 111/2006 Sb., nicméně každé rozhodnutí, aby bylo přezkoumatelné pro soud, a bylo jednoznačné a srozumitelné pro účastníka řízení musí mít úvahu o tom, proč byla stanovena částka, která je uvedena ve výroku rozhodnutí jako příspěvek na zakoupení motorového vozidla, neboť se skutečně jedná o věc úvahovou, o úvahu správního orgánu, proč se jedná zrovna o částku, která byla přiznána, tedy, co vedlo správní orgán k takovéto úvaze, zejména s ohledem na to, že pokud jde pak o rozhodnutí žalovaného, nelze se zatím zcela jednoznačně vypořádat se zásadní námitkou žalobce, proč se jednalo zrovna o částku 40.000 Kč, když žalobce má za to, že se jedná o částku velmi nízkou vzhledem k možnému přiznání částky až 200.000 Kč, a že žádná úvaha o tom, proč zrovna částka 40.000 Kč je částkou přijatelnou a dostatečnou, se v rozhodnutí neobjevuje.

Proto soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2014 (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. zavazuje krajský soud žalovaného, aby bylo vydáno nové rozhodnutí ohledně výše příspěvku na zakoupení motorového vozidla žalobci. Pokud žalovaný setrvá na částce 40.000 Kč, tak podrobně zdůvodní, proč se jedná zrovna o tuto částku a ne částku vyšší, kterou požaduje žalobce. Pokud žalovaný věc přehodnotí a příspěvek na zakoupení motorového vozidla bude přiznán v částce vyšší, pak by i tato vyšší částka bude muset být také řádně zdůvodněna a uvedením zejména úvahy správního orgánu, proč byla přiznána částka vyšší, resp. uvedení úvahy, když bude částka, která bude přiznána, přezkoumatelným způsobem zdůvodněna.

Toto se dosud nestalo.

Žalobce ve věci měl úspěch, náklady řízení nežádal, proto mu přiznány nebyly (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. května 2016

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Eva Drlová